

ՀԱՆԳԻՍՏ ՅԱՒԻՏԵՆԻՅ

ՏԵԱՌՆ ՆԵՐՍԵՍԻ

ՎԵՀԱՓԱՌ ԿԱԹՈՒՂԻԿՈՍԻ

ԱԶԳԻՍ ՀԱՅՈՑ

Ձայն գութեաց յԱյրարասայ, Էւ հընգեցին բէւեռք կըրկին.

Նընջես չօւրիւն տեւ արօռն, Էւ սուգ պատեաց զամենեսին.

Ահագինըս մըռընգեաց սպիտակափառըն մեր Մաախ,

Սեպուհ Կովկաս Էւ Արագած ընդ Տորոսի հառաչեցին :

Ո՛հ, այս քանիցս այրիացար, Եկեղեցիդ Հայաստանայց.

Այս քանի արտօր հեղուս ի բոյդ չըքնաղ ականողեաց.

Զմուր վիժես դու քաղցրահամ յաղինասիպըղ դարասից

Երբե դառն՝ ուխտ արտասուաց միւնչեւ ի ծով լայնասարած :

Մերք շուրջ հայիս կոյսդ աջագեղ ի բաց ըզքօղըն պարուրեալ...
Ա՛հ մինչեւ ցէրք յաջմէ բօստր՝ ընդ անէկէ ծուխ մըրըրկեալ
Տեսանիցես եւ սարսիցես եւ թալացեալ անկանիցիս
Մինչեւ անդրէն սիւզ արփենուոյն ի դեմսըդ սուրբ առնու ծաւալ...

Լուսածնունդ քո գաւակունք ընդ Տիեզերս վայրավասիւն
Քեզ ողբակիցք եմ ի սրբէ, ընդ քեզ ի ջայլըս գումարին.
Հօտապէսքըն զարոռով քօղ սեւաթոյր սարածանեն,
Եւ խաշանց հոյք խուռներամ դըռոյթ ըզքեւ զալ խուճապին :

Են եմ ճի եւ խորբացեալք ի սուրբ գըրկացըդ մայրենի
Որոց վայրք եւ ժամանակք էտուն զոգցես սիրս վայրենի,
Եւ խընդան ընդ վիշտս քո եւ ընդ պարծանսըդ զագնապին.
Ա՞յսպէս ուսան ի Լասիոն, մայսպէս յորդոց Ալբիոնի...

Բայց քեզ յնշ, Մայր անարաս, պայծառ աւուրքն այն առաջինք
Յորս հոգւոց մեր Լուսասուին ցուցաւ Տեսիլ, բանք անագինք,
Ի՛բր օղիք ոչ նոյնգունակ անցին ընդ հուրըն եւ ընդ ջուր
Մինչեւ ելին ի սուրբ հանգիստ, մինչեւ բացան նոցա երկինք .

Նընջեաց Ներսէս արժանընտիր արոռակալ սուրբ Ներսիսեանց,
Ողջակիգեալ առ Տէր ու առ Հայս սիրոյ բոցովըն գերագանց,
Վենից սասն անակնառու, եւ կըրստեաց հայր խընամոտ,
Եւ սրբին կորով ըզհուր վառէր յալիս գլուխ հերապան՝ :

Գու ճվ Հայր, կառքդ Իսրայէլեան, յափըշտակեալ յանկարծ ի մենջ,
Յո՞ղիմես ի մռայլ երկրէ շողեալ ի լոյս փողփողենեջ.
Ո՞ւր քոյինդ Եղիստոս, ո՞ւր Մովսիսին յաջորդ Յեսու,
Ո՞ւմ զացէ եւ Ադամնիս գլբերանոյն շիղ քոյինասենջ...

Այո, շիղ ի բերանին դարձ ի սապանդ Էջմիածնի
Աղաւնեակս առնէր Նոյեան փութալ ի գիրկսդ հայրենի.
Սասանեալ եւ սրտաբէկ արդ առ ափամբ Սենեայ մընչէ,
Գուժկան՝ ոչ աւեսաբէր կացեալ, աւսող, Հայաստանի :

Այլ այժմիկ հուպ դու Էին կաս արոռոյ վէն Դիսապէս.
Քաղցր ակնարկեա ի Գան քոյին, տուր պայազաս զոք քեզ հանգէս.
Շող լուսոյն բորբ ծագեացէ ի պաշտելին Էջման սեղի,
Եւ Ներսիսեան քե ոչ անուամբ՝ հոգւով սացի մեզ Հայրապէս :

Յայնժամ սուգ ի ցընծութիւն դարձցի ազգիս բորգոմական,
Հօտք եւ հովիւք ըզքինդ սացեն խուռն ի գաւիթքս սրբութեան
Երդնուլ զուխս սրբանըւեր քում յաջորդին արժանաւոր,
Կալ անասան ի քոյդ հաւաս, ի յոյս ու ի սէր եղբայրական .

